

המרוקאי אננים תמיד

אלמוני נמצא דק הגדול ביפו. המ אין יוצא ואין ב דים, והם (יושבים) אוטובוסים של הסנדלר גויברג (אריה קסווינר) וסימן טוב, המכונה ק (גות). מכריו קובלן, מרוקאי שלחם לא יצליחו לסבך בעסק הזה! לא המ כבר מצרות יותר גדולות! צועק תמיד מחפש צרות! פלדמן אומר ב קובלן, הוא שדקר את האלמוני בחוץ קובלן מרגיש בדעה זו, מגיב בהתפרצ

בתו של פלדמן (חיה הררית) חוששו, כי הנדקר הוא פקידהעיריה. תוך כדי שיחה מתברר לאביה כי בתו השיגה סכום כסף, והוא חושד שהיא קיבלה אותו מן המרוקאי, קובלן. כשהוא שואלו, אין הלה משיב לו.

והו הסכין שראית? שואל אברמוב, החוקר, את מושיקו הכורדי, שמצא את הנדקר. כשמייעץ קובלן למושיקו לקחת את הסכין ביד, מתרגז קצין המשטרה ואומר לו שלא יתערב בחקירת המשטרה. מושיקו רוצה ללכת לעבוד, כדי להרויח על ידי כך את לחמו. החוקר מסרב להרשות לו.

קצין המשטרה, אברמוב (זלמן לביוש) פותח ב" חקירה וחושד מיד כי המרוקאי הוא הדוקר. "אל תנסה להפחיד אותי!" ראינו כבר גיבורים גדולים ממך! אתה חוקר, אז תחקר! קורא קובלן. אולם החוקר רומז על עברו: "שלוש פעמים הובאת למשפט בשל קטנות. יש לך עבר לא-כל-כך סימפטי, קובלן. זה הכל רשום וכתוב." עונה קובלן, בליגלוג ציני וערמומי: "אתה חושב שאי אפשר להתחיל את הכל מחדש? אחרי שלמדתי להרוג אנשים במלחמה, אפתח חנות-ירקות, למשל. תמיד אפשר להתחיל מחדש. כמו שקונים חליפה בתנות! כשקוראים לו בשמו, סימן טוב, רוגז קובלן וצועק: "ממלחמת-השיחרור אני קובלן! אתה תשאל את החברה בגבעתי, מי היה קובלן ומה עשה בכל המקומות!" בין השאר הציל קובלן את חייו של מפקדו, בנו של בעל הבית, אברשה פלדמן (דוד).

"אתה משגע אותי לגמרי," אומר קובלן לקצין המשטרה. "אם אתה רוצה לאסור אותי, אז אסור ודי. לי לא איכפת. בין כה יכה אני הי חיי-כלב. למי איכפת אם קובלן חי או מת? מי אוהב את קובלן?" אברמוב מנסה להשפיע עליו שיתחיל בחיים חדשים. עונה קובלן, במרירות: "להיוולד מחדש בלונדון או בניו יורק? מה אני יכול לעשות? למחוק את המרור? סאי מקובלנקה?" אברמוב מציע לו שיעזוב את העיר וללכת להתיישבות. על כך עונה לו קובלן: "תניע זאת קודם כל לעצמך! אני אהבתי מפקדי פלוגות שהלכו בראש אנשים, ולא שלחו אחרים לקרב!" במקום זה, בו פרץ הקהל בחיפה במח"י אוניברסיטה סוערות, מתנגשת דעתו של העולה החדש עם זו של הוותיק, המציע לו פתרונות מבלי שישימש לו דוגמה אישית לכך. קובלן אינו מתנגד להתיישבות כשלעצמה, אולם הוא מתנגד לכך שמישהו ירחוף אותו לשם, כדי לתקן אותו או לפתור בעיה סוציאלית.

מושיקו, הכורדי, מנסה לנחם את קובלן, המרוקאי. זה מול זה עומדים שני טיפוסים של עולים מארצות-המזרח: האיש המשלים עם גורלו, בעל אופטימיות שאין לדכא אותה, והאיש המורד, שאינו משלים, והסובל במעגל מבלי שימצא מוצא. "לא צריך להיות עצוב, תראה, עוד יהיה לך כוכב מזל. עתה רק צריך יהיו לך נכדים גם. אתה שם את האצבעות שלך בראש של הנכד, לא כורדי, לא מרוקאי. זה כמו משי. לא צריך לצעוק, יש משיח. הוא בא לאט לאט, כמו בגרבי." אומר מושיקו לקובלן, אולם קובלן אינו מתנחם. אין הוא מוכן להכות כמה דורות עד שישתנה המצב בארץ ומיווג הגלויות יגיע לסימיו הי מוצלת. הוא רוצה בפתרון אלתרי, לשינוי היחס אליו; הוא רוצה להתקבל לחברה כחבר שווה-מעמד

